Cultură sportivă

MEDICINA

Cum ajung în lumea visului boxeurii

sau despre explicațiile fiziologice ale K. O.

Loviturile pe cari le primesc boxeurii în timpul unui match, au efecte diferite după regiunea în care sunt aplicate.

In timp ce unele îl lasă "indiferenți", altele plasate în anumite puncte vulnerabile, pun pe boxeuri în imposibilitate de a mai continua lupta.

Din această cauză un bun tehnician va urmări întotdeauna să-și lovească adversarul în locurile slabe, dar să nu-și lase niciodată descoperit propriu său corp.

Punctele cele mai căutate de boxeuri sunt bărbia, urechea, carotida, stomacul (plexul) ficatul și inima, deoarece lovitura plasată în unul din aceste locuri aduce victoria prin knock-out.

In rândurile ce urmează vom da pe scurt explicația fiziologică a mecanismelor declanșate de lovirea fiecăreia din aceste regiuni.

LOVITURA LA BARBIE — Knock—out—ează precis în cazul când este dată în "plin".

Ea produce un șoc puternic care se transmite la baza craniului și de aci la bulbul rahidian.

In bulb sunt nuclee de origine ale nervului pneumo-gastric, care excitați violent, prin acest șoc, cauzează o suprimare bruscă a respirației și circulației.

In urma suprimării acestor două funcțiuni creerul nu mai primește oxigen suficient, boxeurul își pierde cunoștința și se prăbușește la podea nemai putând să reia lupta în timp reglementar.

LOVITURA LA URECHE produce o zguduire puternică a canalelor semi circulare, care au rostul de a informa centrii nervoși despre poziția în spațiu a diferitelor segmente ale corpului.

In urma loviturii, impresiile culese de nervul vestibular fiind anormale boxerul are fenomene de ameteală și cade la pământ sau rămâne "groggy".

In această situație deși K.O.-ul nu este încă produs, el rămâne o simplă formalitate deoarece boxerul lovit este o țintă ușoară pentru adversar, pentrucă nu mai are control asupra corpului său și nu mai poate să țină garda sau să eschiveze loviturile.

Aceste fenomene se produc rareori separat deoreme ce bărbia și urechea sunt două regiuni apropiate și o lovitură aplicată într'un punct are repercusiuni și asupra celuilalt.

Putem ști care din cele două fenomene predomină după aspectul boxerului Knock out.

In cazul când el rămâne întins în nesimțire Knockoutul se datorește acțiunii mai puternice a pneumo-gastricului.

Dacă boxerul este conștient, dar nu se mai poate ridica de jos din cauza amețelii, fenomenele vestibulare sunt cele care l-au scos din luptă.

LOVITURA LA CAROTIDA — produce Knock-out prin același mecanism ca și cea aplicată la bărbie. In regiunea carotidelor se găsesc niște formațiuni nervoase, care excitate, influențează pneumo-gastricul și duce la oprirea inimii.

O constatare demnă de reținut o constituie faptul că regiunea carotidiană dreaptă influențează mai puternic inima decât cea stângă.

Prin urmare o lovitură plasată în partea dreaptă a gâtului are mai multe șanse de a produce K. O.

LOVITURA LA STOMAC sau la "plex" cum este numită în limbaj o bicinuit, cauzează pe cale reflexă oprirea inimei prin excitarea violentă a plexului solar.

Acest mecanism este dovedit experimental.

La o broască se obține oprirea bătăilor cordului după ce i s'a dat un bobârnac peste abdomen.

LOVITURA LA FICAT produce Knock out ul prin aceleași fenomene ca și lovitura la "plex".

Această lovitură cauzează în plus dureri atroce, mai ales când este aplicată la nivelul veziculei biliare.

LOVITURA LA INIMA scoate din luptă pe boxeur în cazuri mai rare. Pentru a se ajunge la oprirea bătăilor inimii trebue ca lovitura să fie dată cu multă putere, dela stânga

spre dreapta; de jos în sus și să găsească pe individ în momentul expirației, când toracele fiind relaxat nu mai poate proteja bine cordul.

Sensibilitatea la lovituri a punctelor menționate mai sus nu este aceeași la toți indivizii.

Lovituri care trimit în "lumea vișinilor" pe un boxeur pot să nu aibă nici un efect asupra altuia.

Boxeurii cu bărbia de "sticlă" sau "fără plex" cu o abilitate mare a sistemului nervos vegetativ și din a ceastă cauză reacționează mai puternic la loviturile primite.

Felul în care se prezintă sistemul nervos al vieții vegetative are o foarte mare importanță pentru boxeuri.

Dacă individul are turburări în funcționarea acestui sistem se pot produce accidente grave în urma loviturilor primite.

Pentru a se evita accidentele cari uneori cauzează moartea, boxeurii trebuie să-și facă examene radicale complecte și repetate în decursul cărora o atenție deosobită va fi acordată sistemului nervos.

Miron Georgescu

COLȚUL TEHNIC

TEHNICA

«A pleca și a pleca bine înseamnă a câștiga aproape»

Învățați să plecați din gropi

Negrul australian Blanck Samuel în 1870, este primul alergător care ia startul de jos sprijinindu-se pe un genunchiu și pe o mână și întorcând astfel să imite cangurul. Sub această formă startul denumit „startul cangurului" a dăinuit aproape 20 de ani.

In 1888 antrenorul Murphy și elevul său Sherill au utilizat primii startul de jos sub forma lui actuală, într'o cursă de 100 yarzi cu toate protestele starterului care considera nereglementară această poziție de plecare. Sherill va deține de altfel recordul mondial din acele timpuri, în cursa de 100 m. cu performanță de 11 s. 2.

Cel care va pune la punct tehnica startului va fi Walter Christie, al cărui elev Forest Smithson, a fost cel mai rapid alergător al lumii la începutul acestui secol, pe distanța de 60 m. "A pleca și a pleca bine, afirma Christie înseamnează a câștiga aproape".

Cum se intră în gropi

Lucrul pare simplu, dar cei mai mulți nu îl cunosc. Iată ordinea corectă a mișcărilor, pentru a se intra în gropi:

1. sprinterul stă în picioare, lângă groapa din față și înaintea celei din spate.

2. Introduce vârful pantofului în groapa din față.

3. Așează apoi mâinile puțin înapoja liniei de start și

4. Numai la urmă, introduce vârful pantofului în groapa din spate, așezând genunchiul pe sgură.

Avantajele startului de jos

La startul de jos, comanda de pornire găsește corpul într'o stare de echilibru mult mai favorabilă unei deplasări spontane și rapide înainte. Proecția verticală a centrului de greutate a corpului, nu mai cade înăuntrul bazei de susținere (C2) ci se deplasează înainte, înspre linia de start (C1).

La comanda "plecați" printr'o împingere puternică a piciorului dinapoi și prin aruncarea mâinii opuse înainte, alergătorul, este proectat pe direcția de alergare.

Poziția de ghemuire a corpului favorizează o destindere puternică. Toți

mușchii segmentelor inferioare care fac extensia sunt întinși. Fibrele musculare alungate prin depărtarea capetelor de inserție, au astfel posibilitatea de a se contracta mult mai eficace.

Start-blocul

Constă din două scândurele oblic înclinate, care se fixează în zgură și pe care se sprijină tălpile alergătorilor.

Avantajul mecanic al acestor start-blocuri, constă în aceea că ele nepretinzând o înfundare a pantofilor în pământ deci o scoborâre a centrului de greutate, permite acestuia să se pună mai repede pe linia cea mai convenabilă de deplasare.

Se pare totuși, că acest avantaj este mai mult teoretic, deoarece deși s'au introdus start-blocurile de mult recordurile de sprint au rămas aceleași.

Clement Baciu

CONFESIUNILE UNUI JUCĂTOR DE WATER-POLO

NU MAI E MULT până la începerea sezonului de natație.

In dorința de a populariza jocul de polo, Federația de Natație a purces întâi la uniformizarea arbitrajului prin tipărirea unui regulament de polo pus la punct după ultimele regulamente internaționale.

Pe marginea acestui regulament care diferă foarte mult de cel vechiu, vom face o serie de considerațiuni technice, privind jocul de polo și arbitrajele.

Incepem astăzi, cu aceste „Confesiuni"... pentruca să începem dela jucători la arbitri.

„Iți mulțumesc, d-le Arbitru, pentrucă te-ai deranjat și ne ai arbitrat matchul. Mai ales pentrucă știu că atât d-ta cât și colegii d-tale, arbitrați din dragoste pentru sport, și de cele mai multe ori nu primiți nici cheltuelile de deplasare".

„Imi pare rău, d-le Arbitru, că nu toți jucătorii echipei noastre au jucat „fair" — de fapt chiar eu însumi te-am înjurat de multe ori, când te uitai în altă parte. Iți amintești momentul acela când publicul voia să-ți atragă atenția că un jucător s'a mișcat după ce ai fluerat, și când te-ai uitat toți erau nemișcați? Eu eram acela! — și vreau să-mi cer scuze, pentru că erai ocupat în cealaltă parte a bazinului. Uite, d-le Arbitru, recunosc nu a fost frumos din partemi să te înjur; nu a fost deloc sportiv din parte-mi, recunosc".

„In același timp însă, vreau să-ți spun că nu sunt așa rău ca X. El este puțin cam iute — el foul-tează tot timpul; dacă nu împinge, lovește cu piciorul".

„Sunt un fundaș, d-le Arbitru. Ce pot face unui individ ca acesta? Nu-l pot lăsa să-și facă de cap; nu-l pot lăsa să-mi scape nici un centimetru, pentrucă dacă așa face-o ar fi aproape goal".

„Spune-mi, d-le Arbitru, dacă d-ta ai juca fundaș, ce-ai face în cazul când un înaintaș, care are o poziție mai mult sau mai puțin statică, s'ar agita tot timpul, lovindu-te cu piciorul sau cu coatele în piept pentru a obține o poziție de avantaj? Nu folosește a-l marca din față pentrucă nici nu te-ar lăsa s'o faci. Crezi, d-le Arbitru, că ar trebui să-l las să facă ce vrea, sau ești de acord cu mine că există o alternativă de a juca și eu brutal, cățărându-mă pe spatele său, dacă e necesar? Amintește-ți, d-le Arbitru, că adversarul meu speră intr'un pas rapid și un shoot fulgerător spre goal".

„Știi, d-le Arbitru, am ajuns la concluzia că acuzarea arbitrilor e necinstită. Cum poate un arbitru să vadă mai mult de, să zicem, 70% din foul-turile cari, o știm amândoi, se fac?".

„Bănuesc că remediul d-tale e

sever și dai afară jucătorii din apă. Da, foarte bine, d-le Arbitru, dar cum dracu știi care este cel care a început când amândoi se foul-teză? Mai ales că nu o face decât atunci când îl privești pe el — de fapt, cu un ochiu este întotdeauna la d-ta, și deaceea când te uiți la el este liniștit ca un înger".

„Tot ce pot spune, d-le arbitru, este că aveți o sarcină dificilă. Știu o seamă de jucători și spectatori cari critică arbitrajele d-tale, când, în realitate, noi jucătorii suntem de vină, și tot noi ne plângem".

„Cred că pentru viitor o să am o optică schimbată și în loc să spun că toți arbitrii sunt slabi, cu câțiva mai slabi decât ceilalți, voi spune că toți arbitrii sunt buni, cu câtiva mai buni pentru ei.

„Pentrucă, în general, sunt surprins cum de vedeți atâtea foul-te, deși spectatorul le vede tocmai pe acelea pe care arbitrul nu le vede".

„Presupun, d-le Arbitru, că vei fi de acord, că standardul general al arbitrajelor de polo este scăzut, deși vei argumenta că nici cel mai bun arbitru nu poate opri o echipă să joace brutal, dacă ea își închipue că adoptând această tactică va câștiga".

„Găsesc, totuși, greu de crezut că sunt echipe cari preferă să învingă uzând de foul-te, decât să piardă jucând deschis și curat".

„In definitiv, d-le Arbitru, water polo nu-i un joc de domnișoare și cinstit vorbind, îmi place tocmai pentrucă-i un joc bărbătesc; îmi place robustețea jocului, dar o spun deschis că a înjura arbitrii și a-i acuza este contra oricărei dreptăți, când jucătorii sunt acei cari, deseori, sunt adevărata cauză a necazurilor".

„Pe Zeus! ce-i cu mine? Am visat, și ce vis prostesc și idiot! Pentrucă, cu siguranță, toți arbitrii sunt răi și stupizi, și toți jucătorii sunt niște adevărați cavaleri!... Sunt ei oare?"

Nelu Blidaru

OMUL GOL

Gol de convenienţă, de artificial, de tot ce este mască, rod al vieţii într'o societate care te vrea aşa cum este ea uneori.

Gol, numai trup şi suflet, mişcare şi expresie, joc şi caracter, aşa cum ne apare omul pe terenul de sport.

Vrei să-ţi cunoşti prietenii? invită-i să se joace cu tine pe iarba stadionului. Abia acolo vei vedea dacă sunt egoişti sau buni camarazi, dacă sunt vanitoşi sau de bună credinţă, dacă sunt farseuri sau loiali, dacă au caracter sau sunt lipsiţi de voinţă, dacă sunt sociabili, veseli sau optimişti, dacă văd în viaţă modalitatea prin excelenţă a realizării vieţii, dacă munca pentru societate, pentru colectivitate o consideră ca cea mai rodnică activitate.

In toiul luptei sportive, în atractia jocului ei uită că sunt urmăriţi de alţii, uită de spectatori. Şi atunci lovesc cu palma sau îţi întinde mâna să te ridici de jos.

STUDENȚIMEA ROMÂNEASCĂ SĂRBĂTOREȘTE CEL DE AL DOILEA CONGRES

(Urmare din pagina 1-a)

de fiecare zi și fără odihnă a reconstrucției.

Alegerea delegaților

In aceste ultime zile care au trecut, s'au desfășurat în toate facultățile din țară, alegerea delegaților la Congres. A fost ales un delegat la fiecare o sută cincizeci de studenți, delegat—căruia, înainte de a fi ales — i s'a trecut în revistă activitatea sa constructivă.

La aceste alegeri, făcute în cadru sărbătoresc, au participat delegații ai corpurilor profesorale și ai UTM-ului care dovedesc astfel o trainică legătură spirituală cu studenții — și peste tot s'a vorbit despre unitatea și Federația Tineretului.

Delegații străini...

Acest Congres va avea însă și oaspeți de frunte din străinătate. Vor veni la Iași, Kitty Hookham prima secretară a Federației Mondiale a Tineretului Democrat, Iosha Grohman președintele Uniunii Internaționale a Studenților, Louis Azcartes din partea studenților Spaniei Republicane, Bogdanovici Bogdan și Mohbia din partea studenților iugoslavi, Georgeta Tankova Grigorova și Ștefan Belcev Teodorov din partea studenților bulgari, Pataki David, Szabo Mikloș și Ferencz Pataki, din partea studenților maghiari și alții datorită faptului că în Mai va avea loc, tot la noi în țară, sesiunea Comitetului Executiv al Uniunii Internaționale a Studenților.

Importanța acestui congres

e neașteptat de mare pentru noi; în afară de activitatea profesională, sarcinile studenților, de ridicare a nivelului cultural, de reconstrucție și sportiv, sunt comune tuturor tinerilor. Iar în mijlocul studențimii s'a observat ofensiva, pentru unitatea întregului tineret.

Cu prilejul Congresului vor fi înfățișate marile realizări ale studențimii noastre, pe care le vor oglindi doar într'o mică măsură, standurile expoziției Uniunii Naționale a Studenților, în care CLSU-UNSR va fi și ea bine reprezentată. Fanioane, plachete, diplome, fotografii și cupe. Printre acestea ultima Cupa de argint Matyas Rakosi, donată nouă de M.K.P. (Partidul Comunist Maghiar) la recentul turneu victorios — de volley și basket — pe care reprezentanții noștri l-au întreprins la Budapesta

Sportul printre preocupări

Acum la Congres, spre deosebire de cele trecute, se va lucra pe resoarte: profesional, reconstrucție, cultural și firește sportiv

In ceeace ne privește, discuțiile resortului sportiv, vor gravita în jurul problemei care ne frământă astăzi mai mult ca oricând: OBLIGATIVITATEA SPORTULUI ȘI EDUCAȚIEI FIZICE IN UNIVERSITATE".

Dela realizarea acestui mare deziderat, pornește întregul program al viitoarei noastre activități, pe care ne-o dorim rodnică și strălucită.

Manifestațiuni sportive în cadrul congresului

Și pentrucă nu se poate altfel, sportul va fi prezent — în cadrul Congresului). Insfârșit tot acum va avea loc un săși ca o manifestare la Iași ca și în toate centrele Universitare.

La Iași, se pare, că va avea totuși loc finala campionatului național de football pe 1947 între Politechnica Iași și Medicina Cluj (care va fi cu mici excepții, însăși echipa de campionat al „U" lui). Insfârșit tot acum va avea loc un meeting aviatic studențesc precum și diverse matchuri de volley între studenții ieșeni.

Celelalte centre își vor organiza și ele un program sportiv, care va fi sub semnul acestui Congres.

La București, Comisia Locală va organiza printre altele o grandioasă ștafetă pe străzile Capitalei, a cărei plecare și sosire va avea loc în fața sediului UNSR din Calea Plevnei, cele zece schimburi, unind toate facultățile și școlile superioare.

Tot sub semnul Congresului e pusă și întâlnirea internațională de rugby între echipa praghează LTC și Universitatea București.

romeo vilara

Cehoslovacii ne imită?

ACUM CÂTEVA ZILE, o ştire scurtă venită dela Praga şi publicată în ziarul nostru ne anunța că organizația tainică a sportivilor cehoslovaci, cea a Sokolilor, a decis să interzică boxul profesionist.

Această ştire ne vine cu mult timp după ce federația noastră de box a luat o decizie asemănătoare, mult discutată şi unanim aprobată de opinia publică. S'ar ridica în mod firesc întrebarea dacă nu cumva prietenii noştri cehi au aflat de hotărârea noastră recentă şi, influențați de aceasta, au pornit la lichidarea unei instituții existente în toate democrațiile occidentale?

Este posibil ca cehoslovacii să fi aflat de hotărârile noastre, lucru cu atât mai posibil, cu cât sportivii cehoslovaci se interesează în mod deosebit de sportul nostru şi presa lor publică zilnic pe larg ştirile venite dela Bucureşti.

Tot astfel trebue să admitem ca sigur, că cehoslovacii ştiu că în Jugoslavia şi în Bulgaria măsura lichidării boxului profesionist s'a luat în prima zi de reluare a activității sportive după gonirea hitleriştilor. Dar, cu toate acestea, noi nu credem că aceste ştiri să fi fost suficiente pentru a determina luarea unei atari măsuri şi trebue să admitem ca mult mai verosimil că o situație mult asemănătoare cu a noastră a determinat această decizie.

Intr'adevăr, boxul profesionist în Cehoslovacia nu a fost niciodată prea dezvoltat, iar în timpul din urmă nu mai mult de 30 de profesionişti disputau matchuri în familie, în folosul unor mamageri şi proprietari de săli, hrăpăreți şi gata la orice „aranjament" Astfel s'a întâmplat că aceste dispute oamai cinstite nu erau, fără să mai vorbim de calitatea sportivă discutabilă a protagoniştilor. Este destul să ne amintim de exhibițiile lui SOCHOR şi BUŞEK din vara trecută dela noi, şi să au-i uităm că aceştia fac parte din prima categorie cehoslovacă.

In această situație este normal ca moua şi realmente democratica conducere a sportului cehoslovac să se sesizeze de situația boxului profesionist, să procedeze pe linia principiilor de desvoltare a sportului democratic şi să interzică prin urmare activitatea profesionistă a boxeurilor, lăsând pe al doilea plan discuția reamatorizării lor. Măsura aceasta este cu atât mai firească în Cehoslovacia, cu cât aci există o mişcare amplă de box amator, cu zeci de echipe complecte, printre cari „S. K. BRATISLAVA" şi „BATOVANY" din Zlin sunt de cea mai bună valoare continentală.

Măsura lichidării boxului profesionist în Cehoslovacia nu va aduce nicidecum slăbirea sportului cehoslovac, ci va contribui la însănătoşirea lui şi îl va scuti de tentația nesănătoasă a banului şi a corupției cărora le pot cădea uneori victime elementele slab pregătite din punct de vedere moral.

Lichidarea boxului profesionist în Cehoslovacia este deci o acțiune care se situează şi acolo pe linia desvoltării forțelor democratice în sport şi este o nouă dovadă a progresului şi a însănătoşirii morale reprezentate de o mişcare sportivă care şi-a însuşit principiul sportului de masse, singurul principiu valabil într'o democrație şi singurul principiu de folos marilor masse populare.

— eh —

IN FUNDUL MEXICULUI, IN PODIŞUL TARAHUMARA

Indienii organizează curse de sute de kilometri

In 27 ore Juan Maseira a alergat 265 km. — Ceva despre „Pronosportul" din Tarahumara. — Şi totuşi indienii nu sunt marathon şti excepționali, deoarece nu ştiu să-şi dozeze efortur ile.

Sunt puțini aceia care ştiu, că în Mexic şi anume în regiunea podişului Sierra Tarahumara, se organizează, după fiecare recoltă, concursuri de fugă, pe sute de kilometri, numite „Carrera".

Acest podiş, situat la o înălțime de 2300 m., este locuit de tribul indian Tarahumara, rămas şi astăzi, într'o stare destul de primitivă.

Indienii Tarahumara sunt oameni mici de statură. Bărbații ating rareori 1,50 m. Totuşi, sunt perfect proporționați.

Alergarea este pentru ei, un lucru natural şi necesar, Sierra fiind nepopulată, şi distanțele dela un adăpost la celălalt, fiind foarte mari. Doar fugind, le poți parcurge, înainte de a se înopta.

In timp ce aleargă, ei țin în mână un băț de bambus umplut cu prundiş. Cu acest băț şi cu piciorul, lovesc o bilă de lemn, care se rostogoleşte mereu în fața lor. Fac aceasta, pentru a risipi monotonia unui drum atât de lung, sau poate, a se concentra numai asupra unui singur lucru — rostogolirea bilei — şi a nu mai fi atenți la ceeace se întâmplă în jurul lor.

Arthur Grix, care a avut ocazia, să studieze, aceste bizare concursuri ale indienilor Tarahumara, relatează amănunte foarte interesante, în legătură cu acestea.

Intrecerile se fac deobiceiu, între două echipe, fiecare aparținând unei regiuni sau oraş diferit. Ele oferă deasemenea, prilejul unor pasionante pariuri, spectatorii care se adună la o asemenea „carrera" pariind cu frenezie pe bani sau obiecte.

Concursurile nu încep, până ce sacul celui care adună banii şi obiectele pariorilor, nu este plin. In caz de câştig, celui ce a pariat, i se restitue obiectul depus, plus un obiect echivalent, pe care şi-l alege, din sacul echipei adverse. „Pronosportul" nu putea lipsi, nici dela indienii Tarahumara.

Cel care adună banii şi obiectele, nu ține, nici un fel de condică, ci este obligat să țină minte, numele pariorilor, obiectele depuse de ei şi cele echivalente din sacul advers. Pentru a putea face această extraordinară gimnastică mintală el stă tot timpul concursului, deci cel puțin 24 ore, într'o concentrare profundă. Suntem convinşi că „Pronosportul" nostru, nu pretinde organizatorilor lui, o concentrare, atât de profundă...

In ziua „Carrerei", satul Creel, de unde se dă startul, este plin de curioşi şi are un aspect de sărbătoare.

Toți sunt preocupați de aceiaşi problemă: va câştiga reprezentativa oraşului Ignatio, sau a orăşelului Bocoyna?

Traseul urmează calea unei şosele, lungă de 26 km. 500 care are avantajul, de a fi marcată, din km. în km. El trebue parcurs de 10 ori, deci, în total se aleargă 265 km., pe un drum accidentat, împingând bila de lemn, pe care nu o pierde din vedere nici un moment.

Pariurile au început de mult, totuşi sacul nu este plin cu obiecte şi cu bani. Concursul întârzie. Au trecut aproape zece ore. Nimeni nu-şi pierde răbdarea, acceptând această întârziere, ca ceva natural. Indienii, foarte calmi, dormitează la umbră.

E ora 4. Deodată, apare una dintre echipe, condusă de şeful lor, un Tarahumara bătrân, cu multă experiență. Acesta le ține o mică cuvântare, dându-le ultimele sfaturi: să nu apuce bila cu mâna, să nu accepte prea mult, din hrana, care li se va oferi, în timpul carrerei, etc...

Intre timp, a sosit şi a doua echipă. Mai ocolesc de trei ori, un cerc imaginar şi în fine, sunt gata de drum. Un urlet răguşit, şi-au pornit, urmăriți de o droae de tineri, pe jos sau călări.

Satul Creel, rămâne într'o teribilă agitație. Cu toții sunt curioşi să vadă rezultatul primei curse.

Puțin după ora 7, primul alergător îşi face apariția, în țipetele şi răcnetele însoțitorilor săi. Este Juan Maseira din Bocoyna. Peste câtva timp, sosesc şi cei alți concurenți. Juan Maseira parcursese 40 km. în două ore şi cincizeci şi unu de minute.

Deşi se face întuneric, lumea aşteaptă, cel puțin rezultatul unei ture complete, dus şi întors. Din nou conduce Juan Maseira, petrecut de aceleaşi răcnete, ale însoțitorilor, care între timp se schimbaseră.

Prima tură, de 53 km. adică de două ori 26,500, fusese alergată, în 8 ore şi 46 minute.

După ce a parcurs 90 km. Juan Maseira face prima oprire. Intr'o clipă, este înconjurat de ai săi. O femeie îi oferă pâine de mălai şi cafea, pe care alergătorul o înghite fără grabă.

Respirația lui are un ritm normal. Afară de privirea-i sticloasă, îndreptată dincolo de ceeace-l înconjoară, nimic nu trădase oboseala. Nu alergatul sau distanța, părea că-l obosise, ci continua urmărire a bilei de lemn prin întuneric.

Peste două minute Juan Maseira este din nou pe drum. Câțiva paşi mai încolo, două fetițe pregătesc un bulion hrănitor, pentru alergătorii din San-Ignatio, care se lasă însă, cam mult aşteptați.

Insfârşit, se apropie cavalcada, în frunte cu Juan Batista trist şi întunecat. In timp ce face o scurtă pauză, consătenii lui, îi copleşesc cu sfaturi.

Fără nici o întrerupere, „Carrera" continuă astfel toată noaptea. Zorii zilei găsesc pe Juan Maseira din Bocoyna, cu 10 km. înaintea celorlalți şi pe Juan Batista şchiopătând, din cauza unei căzături. Restul echipei din San-Ignatio abandonase.

La orele 10,30, după 18 ore de concurs, ținuta lui Juan Maseira era aceeaşi: paşi elastici, respirația regulă, doar viteza mai scăzuse. In schimb Juan Batista, abea mai poate şi la orele 4 p.m. el abandonează, deci Bocoyna rămâsese singură în cursă.

Spectatorii încep să se agite din nou. Vor să vadă sfârşitul „Carrerei". Câştigătorii pariurilor, îşi reclamă câştigul înghesuindu-se în jurul sacului cu bani şi obiecte.

La un moment dat, apare câştigătorul. Incă câțiva paşi şi se opreşte, după ce parcursese 265 km. în 27 de ore. Câteva scuturări de mână, câțiva bani aruncați de spectatorii generoşi, sunt toată recompensa unui asemenea efort.

Parcă, nu s'ar fi întâmplat nimica, Juan Maseira pleacă pentru a se odihni câteva ore, ca apoi să ia drumul spre Bocoyna, oraşul său natal.

Impresionat de cursă, Arthur Grix are ideia să controleze posibilitățile alergătorilor Tarahumara, pe o distanță clasică, şi se hotărăşte să organizeze un marathon.

Argentinianul Zabala, deținea recordul lumii, cu 2 h. 30. Cât vor alerga indienii Tarahumara?

Peste şapte zile, toate erau pregătite de concurs. Grix făcuse rost, chiar de o maşină Ford, de cei mai vechiu tip (faptele acestea se întâmplau în 1932), pentru a urma cursa. Creel-ul era din nou în sărbătoare.

La start aşteaptă şase tineri indieni: Aurelio Francisco, Alexandro Batista, Manuel Losano, Jose Torres, Pedro Torres şi Tomas Zafiro. Ce surpriză! Poate nu ştiți, că Tomas Zafiro a uimit lumea prin performanțele lui, şi a fost subiectul a nenumărate discuții în lumea sportului,, prin jurul anului 1926. Renunțând la succese şi la civilizație, Tomas Zafiro s'a întors în patria sa, pentru a-şi continua viața de sălbatec.

Un obstacol nepreväzut: Indienii nu vor să alerge fără bila de lemn. Grix este nevoit să accepte şi să plecarea.

Primul km. este alergat în 3 minute. Următorul în 3 minute şi 5 secunde.

Aurelio Francisco conduce, fiind cronometrat la km. 3 cu 10 minute.

Lumea din sat îl aşteaptă cu băuturi întăritoare. Aurelio refuză, continuându-şi drumul. După 1 oră 16 minute şi 45 secunde atinge al 30-lea km. deci pentru a egala recordul mondial, ar fi trebuit să accelereze, ceeace nu mai era în stare să facă.

Ceeace impresionează puternic, este că niciunul dintre concurenți nu dă semne de oboseală. Ritmul respirator este acelaş ca şi la plecare.

De astă dată, Thomas Zafiro, indianul care altădată uimise lumea, nu mai este în forma din trecut. Cu multă greutate se menține în locul al doilea.

A trecut o oră şi 56 minute şi alergătorii au ajuns la 30 km. Nu mai este nici o speranță. Păcat că Indienii nu ştiu să-şi dozeze eforturile în raport cu distanțele ce trebuesc parcurse.

La locul de sosire s'au adunat o mulțime de curioşi. Paşii lui Aurelio, au devenit săritori. Câtă energie în acest Indian, în comparație cu alergătorii ceilalți de marathon. Timpul realizat de Aurelio Francisc era „doar" de 2 ore 50 minute.

Experiența lui Grix a demonstrat, că indienii Tarahumara sunt cei mai buni alergători din lume, de mare fond, dar că ei nu ştiu, să-şi dozeze eforturile în cursele mai scurte. Fiindcă pentru ei, cursa de marathon este o cursă de sprint...

Indienii Tarahumara, nu ştiu nici să scrie, nici să citească. Ei nu lasă nimic în urma lor, nici monumente, nici alte opere de artă, aşa cum lasă alți primitivi. Ei nu ştiu decât să alerge. Şi o fac cu toată pasiunea, deoarece găsesc în această manifestare, singura modalitate de a-şi afirma posibilitățile.

Corina Tătaru
Studentă ANEF anul I